

Čís. 4154.

Náhrady škody na obci, ježto proti předpisu Šu 5 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., nechala státí na ulici vyklizený nábytek, nelze se domáhati na soudě.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R II 301/24.)

Žalobce domáhal se na žalované obci náhrady škody 10.000 Kč z toho důvodu, že prý žalovaná proti ustanovení Šu 5 zákona o odkladu exekučního vyklizení místnosti jeho movité věci, dne 12. září 1923 exekučně vyklizené, nechala státí na ulici, kdež byly dílem pokradeny, dílem vlivem nepříznivého počasí poškozeny, a teprve dne 5. prosince 1923 zbytek věcí dala umístiti v hasičském skladišti, kdež byly částečně poškozeny i myšmi. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud prvního státního soudu žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Přisvědčiti dlužno sice procesnímu soudu, že povinnost obce, starati se o uložení a uschování svršků strany, která byla vyklizena a k uložení a uschování jich místa nemá, plyne z práva veřejného, nelze však sdíleti jeho náhled, že o náhradě škody z nesplnění nebo nedostatečného splnění této povinnosti mají rozhodovati úřady správní. Nesplnění této povinnosti nepatří k jejímu obsahu, jest již překročením jejím a, poněvadž se jedná o překročení povinnosti, v zákoně uložené, jde podle Šu 1311 obč. zák. o poměr soukromoprávní, patřící nepochybně na pořad práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalobce netvrdí nějaký vlastní soukromoprávní poměr k žalované obci, netvrdí též, že došlo k nějaké smlouvě schovací ve smyslu Šu 349 ex. ř. při exekučním vyklizení, nýbrž poukazuje prostě k tomu, že žalovaná obec proti předpisu Šu 5 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místnosti, jeho exekučně vyklizené movité věci nechala státí po měsíce na ulici a později dala je nedostatečně umístiti. Povinnost, uložená žalované v Šu 5 cit. zák. však nevyvěrá z poměru soukromoprávního, nýbrž z poměru veřejnoprávního, povinnost ta byla obci uložena jako veřejnoprávnímu svazu v zájmu veřejném k umírnění bytové nouze. Žalobce a žalovaná obec nevystupují tu jako rovnoprávné (koordinované) podměty právního poměru, nýbrž jako podřízený člen k nadřízenému veřejnoprávnímu svazu, který ve veřejném zájmu pro svého příslušníka koná nebo konati má povinnost zákonem mu uloženou. Zda obec řádně vykonala tuto povinnost, uloženou jí v zájmu veřejném či ji opominula, o tom možno přirozeně rozhodovati jen se stanoviska veřejnoprávního. Pořad práva je tedy vyloučen (sb. n. s. čís. 271).

Čís. 4155.

Dle Šu 382 čís. 5 ex. ř. lze vysloviti i zákaz dalšího protismluvnického provozu konkurenční živnosti odpůrcem.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R II 303/24.)